

Vec C-949/19

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

31. december 2019

Vnútroštátny súd:

Naczelny Sąd Administracyjny

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

4. november 2019

Žalobca:

M.A.

Žalovaný:

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.

PRACOVNÝ DOKUMENT

[*omissis*]

UZNESENIE

Dňa 4. novembra 2019,

Naczelny Sąd Administracyjny (Najvyšší správny súd) [*omissis*]

[*omissis*]

po prejednaní 4. novembra 2019

[*omissis*]

kasačného opravného prostriedku M. A.

proti rozhodnutiu, ktoré vydal Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Vojvodský správny súd Varšava, Poľsko)

z 12. marca 2019 [*omissis*] o zamietnutí žaloby,

ktorú podal M. A.

proti rozhodnutiu Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N. (konzul Poľskej republiky v N.)

z ... júla 2018 č. ...

o zamietnutí udelenia víza

rozhodol:

1. o predložení Súdnemu dvoru Európskej únie tejto prejudiciálnej otázky: Má sa článok 21 ods. 2a Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovou republikou Nemecko a Francúzskou republikou o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, [*omissis*] v spojení s článkom 47 prvým odsekom Charty základných práv Európskej únie [*omissis*] vykladať v tom zmysle, že štátny príslušník tretej krajiny, ktorému bolo zamietnuté udelenie dlhodobého víza a ktorý nemôže uplatniť právo voľne sa pohybovať na území ostatných členských štátov vyplývajúce z článku 21 ods.1 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, musí mať zaručené právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom?

2. [*omissis*] konanie v tejto veci sa prerušuje až do rozhodnutia o prejudiciálnej otázke uvedenej v bode 1.

ODÔVODNENIE

1. Právny rámec:

Právny rámec zahŕňa predpisy práva Únie a vnútroštátneho práva, ktoré upravujú právo odvolať sa proti rozhodnutiu konzula o neudelení vnútroštátneho víza.

1.1. Ustanovenia práva Únie

Článok 47 prvý odsek Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“):

„Každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.“

Článok 18 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovou republikou Nemecko a Francúzskou republikou o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9, ďalej len „Dohovor, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda“):

„1. Vízami pre pobyty presahujúce tri mesiace (,dlhodobé víza‘) sú národné víza udelené jedným z členských štátov v súlade s jeho vnútroštátnym právom alebo právom Únie. Takéto víza sa vydávajú v jednotnom formáte víz, ako je určené v nariadení Rady (ES) č. 1683/95, a to so záhlavím označujúcim typ víza písmenom ‚D‘. Vyplňajú sa v súlade s príslušnými ustanoveniami prílohy VII nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 z 13. júla 2009, ktorým sa ustanovuje vízový kódex Spoločenstva (vízový kódex).

2. Doba platnosti dlhodobých víz nie je dlhšia ako jeden rok. Ak členský štát povolí cudzincovi pobyt dlhší ako jeden rok, dlhodobé vízum sa pred uplynutím doby jeho platnosti nahradí povolením na pobyt.“

Článok 21 ods. 1 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda:

„Cudzinci, ktorí sú držiteľmi platného povolenia na pobyt udeleného jedným z členských štátov, sa môžu na základe tohto povolenia a platného cestovného dokladu voľne pohybovať na území ostatných členských štátov po dobu až troch mesiacov počas akéhokoľvek šesťmesačného obdobia, pokiaľ spĺňajú podmienky vstupu uvedené v článku 5 ods. 1 písm. a), c) a e) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc), a nie sú uvedení vo vnútroštátnom zozname zápisov príslušného členského štátu.“

Článok 21 ods. 2a Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda:

„Právo na voľný pohyb ustanovené v odseku 1 sa vzťahuje aj na cudzincov, ktorí sú držiteľmi platného dlhodobého víza udeleného jedným z členských štátov, ako je ustanovené v článku 18.“

1.2. Predpisy vnútroštátneho (poľského) práva

Článok 75 ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (zákon z 12. decembra 2013 o cudzincoch, Dz. U. z roku 2018, položka 2094 v znení zmien, ďalej len „zákon o cudzincoch“):

„1. Zamietnutie udelenia vnútroštátneho víza sa vykonáva rozhodnutím.

2. Rozhodnutie o zamietnutí udelenia vnútroštátneho víza sa vydáva na formulári.“

Článok 76 zákona o cudzincoch:

„1. Proti rozhodnutiu o zamietnutí udelenia schengenského víza alebo vnútroštátneho víza vydaného: (1) konzulom možno podať žiadosť o opätovné preskúmanie veci týmto orgánom; ...“

Článok 5 ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (zákon z 30. augusta 2002 o správnom súdnom poriadku, Dz. U. z roku 2018, položka 1302 v znení zmien, ďalej len „správny súdny poriadok“) znie takto:

„Správne súdy nemajú právomoc konať vo veciach týkajúcich sa: ...

(4) víz vydávaných konzulmi, s výnimkou víz:

a) uvedených v článku 2 bodoch 2 až 5 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 z 13. júla 2009, ktorým sa ustanovuje vízový kódex Spoločenstva (vízový kódex) (Ú. v. EÚ L 243, 2009, s. 1),

b) udelených cudzincovi, ktorý je rodinným príslušníkom občana členského štátu Európskej únie, členského štátu Európskeho združenia voľného obchodu (EZVO), ktorý je zmluvnou stranou dohovoru o Európskom hospodárskom priestore, alebo občana Švajčiarskej konfederácie v zmysle článku 2 bodu 4 ustawa z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli členských štátov Únie Europejskiej i członków ich rodzin (zákon zo 14. júla 2006 o vstupe občanov členských štátov Európskej únie a ich rodinných príslušníkov na územie Poľskej republiky, ich pobyte a vycestovaní z tohto územia, Dz. U. z roku 2017, položka 900 a z roku 2018, položka 650).

...“.

Článok 58 ods. 1 bod 1 správneho súdneho poriadku stanovuje: „Súd zamietne žalobu: ak vec nepatrí do právomoci správneho súdu...“.

2. Skutkový stav sporu

2.1. Konanie pred konzulom:

M. A. (ďalej len „žalobca“) ... júla 2018 požiadal konzula Poľskej republiky, ďalej len „konzul“ o udelenie vnútroštátneho víza, pričom uvádzal, že chce v Poľsku absolvovať dvojročné štúdium druhého stupňa. Rozhodnutím z ... júla 2018 konzul zamietol udelenie vnútroštátneho víza. Po posúdení žiadosti žalobcu o opätovné preskúmanie veci konzul ... júla 2018 opätovne zamietol udelenie víza vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie cieľa alebo podmienok plánovaného pobytu.

2.2. Konanie pred správnymi súdmi

2.2.1. Žalobca podal proti vyššie uvedenému rozhodnutiu konzula o zamietnutí udelenia vnútroštátneho víza žalobu na Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Vojvodský správny súd Varšava, ďalej len „prvostupňový súd“). V odôvodnení prípustnosti podania žaloby smerujúcej proti takémuto rozhodnutiu na správny súd sa žalobca okrem iného odvolal na rozsudok Súdneho dvora z 13. decembra 2017, C-403/16, El Hassani (ECLI:EU:C:2017:960). Žalobca uviedol, že výrok tohto rozsudku možno uplatniť aj na prejednávajúcu vec vzhľadom na podobné skutkové a právne okolnosti veci.

Vo vyjadrení k žalobe konzul navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku právomoci správneho súdu.

2.2.2. Prvostupňový súd uznesením z 12. marca 2019 [*omissis*] žalobu zamietol.

Prvostupňový súd uviedol, že vec nepatrí do právomoci správneho súdu. Poukázal na článok 5 bod 4 správneho súdneho poriadku v znení platnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia, a uviedol, že rozhodnutie, ktorým sa zamietla udelenie vnútroštátneho víza, nespadá pod výnimky uvedené v tomto ustanovení a preto ho správny súd nemôže preskúmať. V súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora z 13. decembra 2017, El Hassani, C-403/16, uvedeným v žalobe, súd uznal, že sa týka schengenského víza, zatiaľ čo v prejednávanej veci žalobca žiadal o udelenie vnútroštátneho víza, ktoré sa vydáva podľa vnútroštátnych predpisov.

2.2.3. V kasačnom opravnom prostriedku smerujúcom proti vyššie uvedenému uzneseniu sa napáda porušenie procesných ustanovení, ktoré môže mať významný vplyv na výsledok veci, a to článku 58 ods. 1 bodu 1 správneho súdneho poriadku, prostredníctvom chybného záveru, že rozhodnutie konzula o zamietnutí udelenia vnútroštátneho víza nepodlieha súdnemu preskúmaniu a preto došlo k nedôvodnému zamietnutiu žaloby proti rozhodnutiu konzula. Žalobca zároveň uviedol, že pochybnosti s tým súvisiace si vyžadujú posúdenie Súdnym dvorom Európskej únie.

2.2.4. Vo vyjadrení ku kasačnému opravnému prostriedku konzul navrhol uvedený opravný prostriedok zamietnuť vzhľadom na znenie článku 5 bodu 4

správneho súdneho poriadku, ktorý po novelizácii zohľadňujúcej rozsudok Súdneho dvora C-403/16, El Hassani, stanovuje možnosť podania žaloby na správny súd vo veci zamietnutia udelenia schengenského víza, ale nie vo veci vnútroštátneho víza. Konzul zdôraznil, že ustanovenia vízového kódexu sa neuplatnia na vnútroštátne víza, ktorých postup udeľovania upravuje vnútroštátne právo. S odvolaním sa na rozsudok Naczelny Sąd Administracyjny (Najvyšší správny súd) z 22. januára 2014 [omissis] uviedol, že tieto dva právny poriadky si nemožno zamieňať. Rozhodnutie o zamietnutí udelenia víza upravené v článku 32 ods. 3 vízového kódexu treba chápať výlučne ako rozhodnutie o zamietnutí udelenia víza v zmysle vízového kódexu. Takýto výklad je v súlade s judikatúrou Súdneho dvora. V rozsudku C-638/16 PPU, X a X (ECLI:EU:C:2017:173 body 40 až 47) Súdny dvor rozhodol, že vzhľadom na to, že normotvorca Únie doposiaľ neprijal na základe článku 79 ods. 2 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) nijaký akt v súvislosti s podmienkami, za akých členské štáty udeľujú štátnym príslušníkom tretích krajín víza alebo povolenia na dlhodobé pobyty z humanitárnych dôvodov, žiadosti, o ktoré ide vo veci samej, patria do pôsobnosti vnútroštátneho práva. Z tohto dôvodu právo Únie neupravuje situáciu, o ktorú ide vo veci samej.

3. Odôvodnenie prejudiciálnej otázky

3.1. Prípustnosť prejudiciálnej otázky.

Naczelny Sąd Administracyjny (Najvyšší správny súd) je vnútroštátnym súdom, ktorého rozhodnutia nemožno podľa poľského práva napadnúť opravným prostriedkom v zmysle článku 267 tretej vety ZFEÚ. Dôvodom na predloženie právnej otázky sú pochybnosti v súvislosti so správnym výkladom ustanovení práva Únie, ktoré je nutné odstrániť skôr, ako na vnútroštátnom súde bude možné náležite rozhodnúť o prejednávacom spore.

3.2. Odôvodnenie prejudiciálnej otázky

3.2.1. Podľa článku 3 ods. 2 bodu 4 ustawa z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Správny poriadok, Dz. U. z roku 2018, položka 2096, v znení zmien, ďalej len „správny poriadok“) ustanovenia tohto poriadku sa neuplatnia na konania patriace do právomoci poľských diplomatických zastúpení a konzulárnych úradov, pokiaľ osobitné ustanovenia nestanovia inak. Konanie pred konzulom vo veci udelenia vnútroštátneho víza prebiehalo v súlade s ustanoveniami ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. Prawo konsularne (Zákon o konzulárnom práve, Dz. U. z roku 2017, položka 1545, v znení zmien, ďalej len „zákon o konzulárnom práve“). Článok 88 zákona o konzulárnom práve stanovuje, že proti rozhodnutiu konzula účastník konania môže podať odvolanie na orgán vyššieho stupňa, zatiaľ čo podľa článku 94 tohto zákona v prípadoch stanovených v osobitných predpisoch môže účastník konania podať žiadosť o opätovné preskúmanie veci konzulom, ktorú podáva v lehote 14 dní odo dňa doručenia rozhodnutia tomuto účastníkovi konania. Takéto osobitné ustanovenie

obsahuje zákon o cudzincoch, ktorého článok 76 ods. 1 bod 1 stanovuje, že proti rozhodnutiu o zamietnutí udelenia schengenského víza alebo vnútroštátneho víza vydanému konzulom možno podať žiadosť o opätovné preskúmanie veci týmto orgánom. Po opätovnom preskúmaní veci konzul vydá definitívne rozhodnutie, ktoré nemožno napadnúť opravným prostriedkom na inom správnom orgáne, a v prípade vnútroštátneho víza ho nemožno napadnúť žalobou na súde.

3.2.2. V prejednávanej veci súdne preskúmanie bolo vylúčené podľa článku 5 bodu 4 správneho súdneho poriadku, podľa ktorého správne súdy nemajú právomoc rozhodovať o vízach udeľovaných konzulmi. Zákon upravuje v tejto súvislosti výnimky.

Z článku 5 bodu 4b správneho súdneho poriadku vyplýva, že žalobu na správny súd proti rozhodnutiu konzula vo veci zamietnutia udelenia víza môže podať cudzinec, ktorý je rodinným príslušníkom štátneho príslušníka členského štátu Európskej únie, členského štátu Európskeho združenia voľného obchodu (EFTA), ktoré sú zmluvnými stranami Dohovoru o Európskom hospodárskom spoločenstve, alebo Švajčiarskej konfederácie v zmysle článku 2 bodu 4 ustava o vjezdzie na terytorium RP (zákon o vstupe na územie Poľskej republiky).

V dôsledku judikatúry Súdneho dvora z 13. decembra 2018, El Hassani, zo 4. marca 2019 nadobudol účinnosť článok 5 bod 4a správneho súdneho poriadku, ktorý priznáva právo podania žaloby na súd aj vtedy, keď sa rozhodnutie konzula týka víza uvedeného v článku 2 bodoch 2 až 5 vízového kódexu, teda schengenského víza.

Uvedená novelizácia sa však neuplatní na rozhodnutie, o ktoré ide v spore na vnútroštátnom súde. Rozhodnutie konzula o zamietnutí udelenia vnútroštátneho víza (na dlhodobý pobyt) cudzincovi podľa vnútroštátnych ustanovení nemôže byť predmetom súdneho preskúmania.

3.2.3. Podľa vnútroštátneho súdu otázka prípustnosti uplatnenia vylúčenia možnosti napadnutia takéhoto zamietavého rozhodnutia v súdnom konaní upravená vo vnútroštátnej úprave správneho súdneho konania musí byť posúdená vzhľadom na usmernenia zakotvené v práve Únie.

Vnútroštátny súd si nie je istý, či právo Únie vyžaduje zavedenie rovnakej úrovne ochrany tak pre vnútroštátne víza (na dlhodobý pobyt), ako aj pre schengenské víza v zmysle citovanej judikatúry vyplývajúcej z rozsudku El Hassani.

Táto pochybnosť predovšetkým vyplýva z rozdielnej úpravy práv cudzincov v právnych ustanoveniach Únie, pokiaľ ide o možnosť napadnutia zamietavých rozhodnutí týkajúcich sa rôzneho typu víz. Ako vyplýva z judikatúry vo veci El Hassani, povinnosť zakotviť vo vnútroštátnom práve možnosť predložiť vec, ktorá sa týka právoplatného rozhodnutia o zamietnutí udelenia víza, na súd vyplýva zo zásady účinnej súdnej ochrany uvedenej v článku 47 Charty. Súdny dvor výslovne uviedol, že pokiaľ členský štát prijíma rozhodnutie o zamietnutí udelenia víza podľa článku 32 ods. 1 vízového kódexu, ustanovenia Charty sa uplatnia.

Postup udeľovania víz na dlhodobý pobyt na rozdiel od schengenských víz nie je upravený právom Únie. Súdny dvor jasne uviedol, že vzhľadom na to, že inštitúcie Únie doposiaľ neprijali na základe článku 79 ods. 2 písm. a) ZFEÚ nijaký záväzný akt v súvislosti s podmienkami, za akých členské štáty udeľujú štátnym príslušníkom tretích krajín víza alebo povolenia na dlhodobé pobyty z humanitárnych dôvodov, žiadosti patria do pôsobnosti vnútroštátneho práva (pozri rozsudok X a X, bod 44).

Podľa názoru vnútroštátneho súdu stanovisko Súdneho dvora však nedáva jednoznačnú odpoveď na pochybnosti, či v súvislosti s vnútroštátnymi vízami je dovolené vylúčenie zachovania súdnej ochrany v rozsahu, v akom vyplýva z článku 47 Charty.

3.3. Odôvodnenie pochybností vnútroštátneho súdu

3.3.1. Pochybnosti vnútroštátneho súdu sa týkajú výkladu článku 21 ods. 2a Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, v spojení s článkom 47 prvým odsekom Charty v súvislosti s otázkou, či stanovuje právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom v prípade zamietnutia udelenia vnútroštátneho víza zo strany konzula. Na základe článku 45 ods. 2 Charty právo na slobodný pohyb a pobyt sa môže priznať štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí sa oprávnenne zdržiavajú na území členského štátu. Článok 21 ods. 2a Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, takéto oprávnenie priznáva osobám, ktorí sú držiteľmi dlhodobého víza. Dohovor, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, predstavuje súčasť platného schengenského *acquis* a je zdrojom práv jednotlivca. Podmienkou uplatnenia slobody pohybu je získanie dlhodobého víza. Rozhodnutie o zamietnutí udelenia víza na dlhodobý pobyt vedie k nemožnosti uplatnenia práva na slobodný pohyb v štátoch schengenského priestoru vyplývajúceho z práva Únie. Podľa článku 47 prvého odseku Charty však má každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

3.3.2. Členské štáty v rámci zásady účinnej súdnej ochrany sú povinné zabezpečiť ochranu práv jednotlivca vyplývajúcich z práva Únie, vrátane zabezpečenia účinného prístupu k súdu, pri zachovaní zásady procesnej (inštitucionálnej) autonómie členských štátov. Procesná autonómia členských štátov sa chápe ako kompetencia členského štátu upravovať súdne právomoci a (súdne) konanie na účely rozhodovania o nárokoch založených na práve EÚ s výhradou dodržiavania zásad ekvivalencie a efektivity (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 16. decembra 1976, *Rewe*, 33/76, ECLI:EU:C:1976:188; *Comet*, 45/76, ECLI:EU:C:1976:191). Navyše povinnosť dodržiavať článok 47 prvý odsek Charty vplýva na rozsah voľnej úvahy prislúchajúci v konkrétnom prípade členským štátom pri určovaní zásad a spôsobu ochrany oprávnení vyplývajúcich z práva Únie. Pri vymedzení štandardu ochrany, nemožno opomenúť stanovisko Súdneho dvora, že zásada účinnej súdnej ochrany je všeobecnou zásadou práva Únie, ktorá vyplýva z ústavných tradícií, ktoré sú spoločné členským štátom, a je chránená článkom 6

(právo na spravodlivé súdne konanie) a článkom 13 (právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri rozsudok Súdneho dvora z 13. marca 2007, Unibet, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163, bod 37). Ako vyplýva z judikatúry vo veci El Hassani, C-403/16, povinnosť uplatnenia zásady účinnej súdnej ochrany zakotvenej v článku 47 Charty sa týka aj procesných zásad možnosti podať žalobu na vnútroštátny súd proti rozhodnutiu o zamietnutí udelenia schengenského víza.

Povinnosť dodržiavania článku 47 Charty v prejednávanej veci môže byť odôvodnená znením článku 21 ods. 2a Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, ktorý priznáva právo na voľný pohyb cudzincom, ktorí sú držiteľmi platného (vnútroštátneho) dlhodobého víza. Vnútroštátne vízum predstavuje jeden z možných spôsobov uplatnenia práva cudzinca na voľný pohyb, a ako také sa podstatne neodlišuje od výkonu tohto práva na základe schengenského víza udeleného štátnemu príslušníkovi tretej krajiny. Podľa vnútroštátneho súdu existujúce rozdiely medzi osobitnými aspektmi zásad, podmienok a spôsobu udeľovania vnútroštátnych a schengenských víz nič nemenia na skutočnosti, že oba druhy víz sa týkajú výkonu rovnakého práva, aké cudzincovi priznáva právo Únie. Nemožnosť napadnutia definitívneho rozhodnutia o zamietnutí udelenia vnútroštátneho víza na súde môže teda porušovať právo Únie, najmä právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom zakotvené v článku 47 prvom odseku Charty. Takáto situácia znamená, že úroveň právnej ochrany závisí od druhu víza, o ktoré cudzinec žiada, hoci každý druh víza oprávňuje na voľný pohyb na území členských štátov. Vnútroštátny súd teda pochybuje, či to nebude viesť k diskriminácii štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí žiadajú o vnútroštátne víza.

Podľa vnútroštátneho súdu vzhľadom na vyššie uvedenú potrebu zabezpečenia dostatočnej súdnej ochrany oprávnení vyplývajúcich z práva Únie, možno argumentovať, že analogická úroveň ochrany musí byť zaručená aj v prípade vydania rozhodnutia o zamietnutí udelenia vnútroštátneho víza.

Vnútroštátny súd si však nie je istý správnosťou tohto stanoviska vzhľadom na podstatné rozdiely pri udeľovaní schengenských a vnútroštátnych víz.

4. Stanovisko vnútroštátneho súdu

Podľa vnútroštátneho súdu znenie článku 21 ods. 2a Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, v spojení s článkom 47 prvým odsekom Charty zrejme odkazuje na potrebu zaručiť cudzincovi, ktorý žiada o vnútroštátne vízum, právo podať žalobu proti zamietavému rozhodnutiu na príslušný súd.

Keďže o tejto otázke nebolo v judikatúre Súdneho dvora doteraz jednoznačne rozhodnuté, správnosť či nesprávnosť uvedeného stanoviska vnútroštátneho súdu si vyžaduje odpoveď na prejudiciálnu otázku uvedenú vo výroku tohto uznesenia.

5. Záver

Predmetné pochybnosti súvisiace s výkladom článku 21 ods. 2a Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, v spojení s článkom 47 Charty odôvodňujú polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru na základe článku 267 tretej vety ZFEÚ. Rozhodnutie o správnom výklade citovaných ustanovení rozhodne o možnosti posúdenia dôvodu kasačného opravného prostriedku týkajúceho sa porušenia článku 58 ods. 1 bodu 1 správneho súdneho poriadku. V dôsledku toho sa vyžaduje vydanie prejudiciálneho rozhodnutia, aby bolo možné rozhodnúť vec prejednávajú pred vnútroštátnym súdom.

6. Prerušenie správneho konania

[*omissis*]